

Závěr

Koalice a Úmluva

Jako hojivý obklad těžkou ránu, přikryl bělostný sníh krví nasáklou a magií mrzačenou zemí. Umlkly náboženské litanie, kvílení utýraných duší i nárek raněných. Rozhostilo se ticho. Ale na jak dlouho?

Srážka vojsk Koalice a Úmluvy trvala jen několik měsíců. Byl to zoufalý a živelný zápas, jako se na sebe vrhnou dvě divoké šelmy. Na život a na smrt, bez slitování a myšlenek na to co bylo nebo bude, jen tady a teď. Dokud jeden nezvítězí a druhý nezhyne. Úmluva po ztrátě momentu překvapení vrhla své ještě neshromážděných oddíly do boje s nadějí, že přesto zlomí odpor Koalice prostou převahou nemrtvých legií. Na obou stranách se velení chopili ti, kteří měli frontu ve svém dosahu. Váhy osudu se nakláněly tu na jednu, tu na druhou stranu, nebylo kde hledat jistotu, jen odhodlání ve svém nitru. V záři znovu otevřeného portálu se střetly za prvních podzimních dnů pak zbytky vyčerpaných oddílů v poslední bitvě. Bylo to pouhé štěstí, vůle Elrathova nebo geniální taktický manévr? Buď jak buď, když se jeden z lichů hroutil k zemi, svírajíce v kostlivých pařátech šíp, byl to na tomto poli začátek konce tažení Úmluvy. Rozvrácené vojsko začalo ustupovat a posléze byly jeho postradatelné zbytky ponechány napospas vítězům. Koalice zanedlouho opět získala pevnou kontrolu nad vlastními državami a rozšířila svoji vládu i na několik nově obsazených teritorií. Zbylé oddíly Úmluvy se však dopadnout do prvního sněhu nepodařilo.

Na nově vytyčených hranicích dominia Koalice vyčkávají teď již jen strážní oddíly, zatímco veškeré zbylé vojenské jednotky se s příchodem zimy stáhly k Ashwicku a dalším opěrným bodům. Kolonisté pomalu obnovují napáchané škody, zatímco portálem už přicházejí první pomocné sbory a jejich proud neustane, dokud s příchodem jara sama královna nevyhlásí křížovou výpravu do nitra neznámé země.

Hluboko v kmenových územích se tyčí Nadin-zakir, nové sídlo a symbol moci prvního nekromanta Arantira i jeho věrných. Pavoučí síť nad krajem se rozprostřel a obloha potemněla. Ve dne v noci, bez ustání, nekromanté vyrvávají těla mrtvých matce zemi, válečné bubny svolávají kmeny ke krvavému střetu a temní elfové vzývají Malassu, aby dopřála pomstu svým dětem. Snad že bitva byla prohrána...ale válka teprve přichází.

Lesní elfové a Sandro

Krvavou přísahou se část temných elfů zříká svých zločinů, temné dračice Malassy a s pomocí duchů kmenových šamanů daří se jim zlomit kletbu, jíž před lety samotný Raelag uvrhnul lesní elfy do zkázy. Hvozd, těch časů zahubený černou magií, se znovu probouzí ve starých stromech země za portálem a roste každým dnem. Mystické bytosti a elfové, odsouzení v podobě duší bez těla v zoufalství bloudit mimo tento svět, znovu v něm získávají hmotnou podobu. Ti, kteří nyní přísahali, navíc dojdou odpuštění Sylanny, dračice země, a stávají se strážci hvozdu. Vznikající malá země, pojmenovaná jako Irollan, je prohlášena královnou Isabelou právem za samostatný stát a stává se slibem lesní kněžky Ylthin spojencem Koalice.

V temných komnatách citadely Nadin-zakiru, rozplétající nekromanti zapovězená tajemství, získaná od jejich mocného vězně, arcilicha Sandra. Země úpí pod jejich kouzly, mění se a

přetváří. Snad že přijde čas, kdy živí mrtví budou jenom stínem toho, co teprve objeví, jaké zlo a zvrácenost dokážou probudit. Odporných experimentů s každým dnem přibývá, každý úspěch dává nové zbraně do rukou Ashiných služebníků. A i neúspěchy mrtvá těla, která záhy povstanou ke slávě pavoučí bohyně.

Zima 967 V.D. - několik dnů po závěrečném střetu za portálem

Heresh - Říšské ležení u Nar Ankaru

Střela z trebuchetu se hlasitě rozprskla v ohnivou kouli a zanechala po sobě ožehnutou díru v hradbě. „Veeeeeedle.“ Alarikovi byla poznámka příjemná, asi jako kdyby mu vystřelený náboj býval spadnul na nohu. „Čert tě vem, ženská mizerná...“ , tiše nadával, zatímco pouštěl z okované pěsti do natažené dívčí ruky váček se zlatem. Freyda, téměř se ztrácející v těžkém rudém zimním plášti s kožešinou, vytáhla z pusy dřevěnou tyčku s už poněkud ohlodanou zlatavě – bílou sladkostí. „Dáš si?“ Dlouhovlasý blondatý inkvizitor začínal vážně přemýšlet, jestli by tohle mohla být vražda v náboženském vytržení. Naneštěstí docházel k názoru, že nemohla. „Si trhni.“ , prohlásila po chvíli ticha rytířka a s potěšením se dala do dalšího ožvýkávání tyčky. Ne že by mágy kdy nějak zvlášť obdivovala, ale některé jejich vynálezy byly skutečně úžasné...hlavně ty jedlé. „Třetí věž zleva? 50, že netrefí.“ „Faaaajn.“ Švihnutí uvolněných lan a další z trebuchetů vypálil.

Už třetí den bez přestání bombardovaly obléhací stroje Říšské armády Nar Ankar, hlavní město Hereshe. Ještě než přišla zima, vojsko sestavené sněmem stačilo projít skrze průsmyky bývalých hraničních hor a takřka rozvrátit, co ještě zbylo z mocné země nekromantů. Bez Arantira a jeho černých mágů, pevného vedení schopného vojevůdce a hlavně armády vůbec, kladený odpor byl jen symbolický. Inkvizitor Alarik, dosazený jako vůdce výpravy, nyní stál takřka za několik dnů před posledním úkolem, jaký by mu mohly závidět celé generace služebníků zlatého trůnu před ním. Vyhodnotit soutěž o nejlepšího střelce a pak srovnat to, co z Nar Ankaru vůbec ještě zbude, se zemí. Ani se neobtěžoval s vyhlášením zteče, prostě nechá ten pelech hereze rozstřílet na kusy. A Elrathův plamen pak očistí toto místo...spolu s výbušninami mágů ze Stříbrných měst. Pán odpustí... Bomby hleděl mimo jiné držet od nenadálého vznešeného hosta pěkně daleko. Freyda po svém zranění z bojů za portálem dlouho v Talonguardu nevydržela. Elrath zatrat' toho, kdo ji učil létat na gryfech. Pila mu krev. Vedla 7:3 na odstřelené věže.

Zima 967 V.D. - přibližně téže doby

Ygg-Chal - trůnní sál v Konosu

„Žádáme tvoji pomoc, jak tě zavazuje...“ „Mlčet!“ To jediné slovo se sálem rozlehlo jako zahřmění a div že kamenný trůn, na němž pán Raelag seděl, nepopraskal. „Tak vy žádáte! Co jste?! Krysy! Špína! Nic! Vlastní pán vás tu nechal shnit, nechal vás tady, protože ty schopné a silné si vzal s sebou! Moje vlastní oddíly! No?! Kde jsou?! Vy a ty vaše zdechliny! Kde mám brát další vojáky?! Co se stalo s výpravou za portálem?! Zradili mě! Moji vlastní elfové! A proč?! Protože vy jste jim to dovolili! Vy a váš velký plán! Myslíte, že v té vaší zemi mrtvol to skončí?! Až oddíly Koalice zaútočí na Ygg-Chal, co budete dělat?! Utečete, jako krysy! Hnusné, mizerné morové krysy!“ Raelag byl hněvem skoro nepřičetný. Uprchlí nekromanti nějak očekávali, že bude bránit zbytky Hereshe. Samozřejmě...za generaci nebo

dvě, nejvýš tři. Poslední už tak nepostradatelné síly vyslal za portál. A co z toho? Část, jak byl informován, dezertovala a o úspěchu tažení si mohl nechat zdát. Trůn se pod ním politicky povážlivě viklal. Zrovna teď si mohl prakticky vybrat mezi tím, jestli jej ztratí i s vlastním životem hned, počká až na vraha s dostatkem štěstí a dobrou muškou, nebo popřípadě půjde nakonec v železech do Talonguardu. Tvorům podzemí nevěřil ani slovo, vlastních už měl jen málo, byl zahnaný do kouta. Pán podzemí měl najednou velice neodbytný pocit, že Arantirův plán vlastně fungoval, jen nějak přehlédl tu část o svém obětování.

Komnatou zazněl tichý smích. Nekromanté se začali poněkud zmateně rozhlížet a Raelag ztratil nit nepříliš příjemných myšlenek. „Já slyším tvoje slova, nečistý... Cítím tvé zoufalství. Vidím, jak se tvá moc se rozplývá. Ano, ano, můj temný příteli...prohrál jsi...prohrál!“ „Ty...“ Raelag poněkud váhavě vstal a zvednul ruce. Další zasmání a před trůnem stanul přízrak elfa v nejlepších letech. Oděný do zeleného roucha zdobeného runami, na hlavě masku jelena s mohutným paroží a v pravé ruce třímající hůl, byl asi to nejhorší, co pán Raelag vůbec ještě mohl spatřit. „Ty...ty jsi mrtvý... Mrtvý!“ Přízrak vědoucně pokýval hlavou. Vzápětí ale zmizel úsměv z jeho tváře a oči zlatě zaplanuly při pohledu na temného elfa. „Znesvětil jsi moji milovanou zemi, zničil můj domov a mému lidu jsi přinesl léta nejtěžšího utrpení. Moje smrt je jen nejmenším z tvých zločinů. Ale teď, teď konečně zaplatíš. A já se ti přišel smát, ještě než navždy odejdu z tohoto světa do náručí paní Sylanny. Ve strachu budeš čekat na konec svých dnů, nevěřit nikomu a ničemu. Budeš cítit, jak tvoje prokletá moc slábně a země kolem pulzuje životem, který jsi tolik nenáviděl. A až vydechneš naposledy, tvůj rod se propadne do zkázy, kterou jsi jiným uchystal. Takto tě já nyní odsuzuju a proklínám!“ „Ne!“ Obraz arcidruida vybuchl pod nápořem blesků. V nastalém tichu se pak Raelag hlasitě nadechnul, a zatímco se nekromanti pomalu sbírali ze země, sklouzl pohledem ke svým nohám. Ze země tam přímo před očima vyrůstala modrá květina. Ironický smích se naposledy rozlehnul komnatou. „Tieruuuu!“

Zima 967 V.D. - asi o měsíc později, blíží se přelom roku

Grimheim - královské síně Tor Myrdalu

Gremlin v barevném a bohatě zdobeném mohutném kabátci procházel za tichého cinkání rolniček reliéfy zdobenou chodbou, zatímco mu hlavou táhly černé myšlenky. Vytáhli ho z postele uprostřed spánku se zprávou, že je předvolán před nového krále. Dva týdny. Dva týdny už ambasador čekal na přijetí od chvíle, kdy trpasličí rada těsnou většinou zvolila nového vládce kamenných síní. Podle jeho osobního názoru trpaslíka, při jehož narození si ta legendární čest nejspíš musela nutně odskočit a o jehož kvalitách coby vládce si nedělal sebemenší iluze. Celá Tarvickova mise šla už od začátku špatně. Bylo evidentní, že umírající král Tholgar se snaží zachránit, co se dá. Asi tušil, chudák, k čemu se schyluje, ale neměl už sílu ani čas tomu zabránit. Vůbec poprvé za dobu existence Grimheimu byl v jeho zdech trvale přítomen cizí vyslanec. Tedy měl být... Tholgar na staršího gremlina zapůsobil, i za tu krátkou chvíli. Žel uvítací dary se nakonec staly vlastně dary pohřebními. Starý král snad doufal, že Tarvickova přítomnost ještě zvrátí při volbě poměr sil, nebo že gremlin vyčaruje zázrak. Byl by zklamaný. Rada měla zvolit Wulfstana. Přicházely zlé časy. Vedle ambasadora kráčeli dva ozbrojení váleční mágové, v modrém a červeném rouchu. Nevypadali ani trochu unaveně, ale Tarvick dobře věděl, že jsou spíš nervózní, než odpočatí. Nedivil se jim, po mnoha více či méně očividných urážkách, povolal jej uprostřed noci... Ozbrojený doprovod

dvou tuctů trpaslíků mu na radosti nepřidával. Jistě tu byli pro jeho bezpečí...v samotném srdci Grimheimu... Kdoví, čeho je Rolf schopný...

Konečně se před nimi otevřely mohutné kamenné dveře a vstoupili do...hodovního sálu? V Tarvickovi se začínala probouzet zlost, ale zkušeně ji potlačil. S odporem k tomu co viděl, to už bylo horší a to zažil za svůj život ledacos. Družina nového vládce tu nejspíš neoslavovala první noc. Zbytky jídla se válely po podlaze, průběžně prokládané stolovníky, které už nohy neunesly. Louže vylitého piva, černé smuteční látky přes výjevy na stěnách posloužily místo ubrousků. To, že někdo nazvracel pod zástavu bývalého krále už ambasadora skoro ani nepřekvapilo. A v čele stolu, sám král. Jako řádný válečník ve zbroji, které na vznešenosti ubíral jen fakt, že její majitel byl napůl ožralý a ve vousech měl zbytky večeře. Taky kdoví, jestli jen té dnešní a nejspíš je průběžně vymýval, kdykoliv se mu zvrhl korbel. Nechutné. Rolf udeřil pěstí do stolu a ruch v síni umlkl. Ambasador čekal. Král se na něj dlouze zahleděl, jakoby hluboce přemýšlel. A pak si říhl, až se to rozlehlo, aby jeho družiníci vzápětí vybuchli smíchem. Tarvick začínal vidět rudě. Rolf udeřil do stolu podruhé a majestátně povstal. Tedy kdyby to nemusel dělat nadvakrát a ještě se přitom neustále opírat o stůl. Jeho pokus ukázat na gremlina prstem taky nebyl prostorově příliš úspěšný. „Ty...ty, zelený skrčku, jsi vypovězen z Grimheimu! Teď já jsem králem, slyšíš?! Já!“ Když se nedočkal odpovědi, chvíli trvalo, než setřídil myšlenky, aby mohl pokračovat. „V mojí neskonalé moudrosti a hov...schov...shovívavosti...ušetřím tvůj život! Ty teď potáhneš!“ Tarvick zdvořile vyčkal, čekaje, jestli jej král oblaží ještě nějakým dalším moudrem. „Nerad já připomínal bych veličenstvu vašemu, že smlouvy máme, králem Tholgarem podepsané. On mrtev je, ale dohody platí.“ „Tyyyyy...“ Rolf překvapeně upadl zpátky do židle. „Já jsem král! Ani Tholgar, ani Wulfstan, jen já! A co stařec podepsal, mě nejí...nes...nezajímá! Všichni před námi padnou na kolena, naše hrdost a čest...“ Králův řev a nadšený souhlas jeho spolubojovníků uťal fakt, že se mu samým rozčilením udělalo zle, což vyřešil náklonem přes pravé opěradlo. Tarvick se poprvé v životě neudržel. „Čest ty nemáš žádnou, králi, ty jen ožralý jsi a jako nemytý velbloud smrdíš. Vyhrožovat troufáš si, ale na paměti měj, že my nepotřebujeme tě! Památku krále dobrého pošpinil jsi. Já pohrdám tebou!“ S touto poslední větou už stál gremlin jen kousek od Rolfovy židle a plivnul mu do tváře. Nastale chvíle naprostého ticha. „Veb...vel...vdeb...velbo...zabijte toho smrada!“ Rolf vytrhnul sekeru od pasu pod nohama mu ležícího družiníka a rozehnal se jí po Tarvickovi. Za střízliva by snad měl šanci, teď to ale byla jen obrovská chyba. Ambasador uhnul nepřesné ráně a ještě než se trpasličí strážce stačily pohnout, s cvaknutím přitisknul králi k hlavě cosi malého, co se mu objevilo v ruce. „Ožralý ty jsi, bojovník mizerný, smrdíš...a je to velbloud. A teď když pohnete se, nového krále rovnou volit zase můžete si.“ I ve svém stavu dokázal Rolf poznat, kdy je situace zlá a jako trpaslík měl určité tušení, co to udělá, jestli gremlin stihne pohnout byť jediným prstem. „Jdeme...vaše veličenstvo...“ Tarvick při zpáteční cestě chodbami přemýšlel nad tím, jaké to asi bude být slavný. Ještě žádný vyslanec v historii Stříbrných měst, a pokud věděl ani Říše, nevydržel ve svém úřadu tak krátce, nezvládl destrukci veškerých diplomatických vztahů s výhledem na válku, nevzal cizího vládce jako rukojmí a neunesl vzducholod'. Za jedinou hodinu...rodina na něj jistě bude pyšná.